

1. FEJEZET

CHARLOTTE

A nagymamámnak volt egy mondása, mindig ezt hajtogatta, ha nagyon magam alatt voltam. *Ez is elmúlik egyszer.* Tekintve, hogy az én szememben a nap is miatta kelt fel, hittem neki. Nagyon értett ahhoz, hogy a pusztta jelenlétével egyetlen pillanat alatt a helyére billentse a világot. A mai napig kapaszkodom ezekbe a szavakba, ezt ismételve minden lélegzetvétellel. Néha ennyi is elég ahhoz, hogy átsegítsen a nehéz időszakon. Valami, ami elvileg annyira üres és haszontalan, mint néhány szó, olykor segíthet átgázolni az élet tomboló és kérlelhetetlen viharain. Ezek a szavak finom szálként fűztek ehhez a világhoz, megakadályozva, hogy mindent feladjak és itt hagyjam az egészszet.

– Itt – szakítja félbe hirtelen a gondolataimat Casey, és egy felüljáróra mutat, a főúttól nem messze, a virginiai Charlottes-ville-ben.

Három órája álltunk meg utoljára, és már leszállt az éj, elrejtette az őszi színpompába burkolt hegyoldalakat. Mielőtt elérnénk a hidat, lehúzódok a fűre a Toyota 4Runneremmel.

Kimerült vagyok. Testileg, lelkileg, mindenhogyan. A napokig tartó út kimerítette az egyébként is apadó pénzkészletemet, és minden korábbinál közelebb vitt a lelkem mélyén élő leg-sötétebb gondolatokhoz.

– A híd alatt hagyott engem, a bokros részen. De többé már nem hasonlítok magamra – figyelmeztet, én pedig a leg-szebb, együtt érző mosolyomat veszem elő, amit csak fel tudok mutatni. Szeretném megérinteni, valamilyen testi gesztussal – például egy öleléssel – megvigasztalni.

De nem tudom megérinteni a holtakat.

Csak látom őket, és beszélni tudok velük.

– Casey, én...

– Nem kell odamenned, hogy megnézd – szakít félbe –, bár azt mondtad, muszáj, hogy biztosan tudd, igaz-e.

– Úgy van.

Tényleg ezt mondtam. Végül is, ha leadom a drótot a rend-őrségnek egy holttestről, biztosan tudnom kell, hogy tényleg ott van-e.

Szakad az eső, én pedig fáradtan meredek magam elé, miközben a vízcseppek hangosan dobolnak az autó tetején és szélvédőjén. Esőkabát van rajtam. A bátyámé, Axelé volt. Meg-örököltem, amikor ő hat évvel ezelőtt meghalt, és a világ kifor-dult a sarkaiból, egy mély szakadék szélére taszítva engem.

Előrehajlok, kinyitom a kesztyűtartómat, és kiviszem belőle a kék zseblámpát. Évek óta nem használtam, és most azért fohászokodok, hogy azok az átkozott elemek még működjenek.

– Rögtön visszajövök – sóhajtok fel, és a fejemre húzom a dzsekim kapucniját.

Kiszállok az autóból, és abban a pillanatban majdnem seggre ülök a csúszós fűvön. Tudnom kellett volna, hogy egyszer ilyen helyzetbe kerülök. Hiszen sejtettem: csak idő kérdése, és egy lélek megtalál, hogy arra kérjen, fedjem fel, hol hagy-ták a testét egy kegyetlen gyilkosság után. Semmi sem történik,

amikor bekapcsolom a zseblámpát, de miután többször a tenyemhez ütögetem, pislákolni kezd. Kevés fényt ad, de beérem ennyivel. A hídhoz érve a talaj ereszkedni kezd. A meredély alján patak csörgedezik. Úgy tűnik, a vízszint magasabb a szokásosnál, ezért kínosan odafigyelve kúszom lefelé, abban reménykedve, hogy nem fogok belecsúszni a vízbe. Az eső engesztelhetetlenül, kemény, hideg szúrásokkal zuhog a bőrömrre. Az univerzum mindig ellenem van. A tiszta ég talán kevésbé tette volna traumatikussá az első meggyilkolt test látványát. Na, nem sokkal, csak egy kicsit.

A meredély alján megállok, kényelmetlenül érzem magam a patakban állva. A víz a térdemig ér, beszivárog a gumicsizmámba, és azonnal meg is tölti. A rendkívül halvány fénysugárral végigpásztázom a környéket, és a hozzám legközelebb eső pillérnél rögtön észreveszem a növényzetet, amiről Casey mesélt. Mélyet lélegzem, visszanyelem a torkomban összegyűlő epét, és a mellkasomra teszem a kezemet, mintha az lecsillapíthatná kalapáló szívemet. Tíz lépés kell hozzá, hogy elérjem a környező cserjést. Miközben dermedten állok, újabb mély lélegzetet veszek.

– Gyerünk, Charlotte! Ess túl rajta! – nógatom magam.

Kinyújtom remegő kezemet, megfogom a vizes bokrot, és félrehúzó. Casey gyilkosa nem végzett túl jó munkát, amikor elrejtette őt. Amint elseprem a törmeléket, jól láthatóvá válik a koponyája, azzal a kevés szőke hajjal, ami még megmaradt rajta. Elengedem a bokrot, és elhátrálok, közben elveszíttem az egyensúlyomat, és beleesem a vízbe, landolás közben elejtetem a zseblámpámat is. A fény azonnal kialszik, én pedig vakon kutatok a lámpa után a sötét, sáros vízben, de percekkel később rádöbbenek, hogy nyoma veszett. Felállok, lehunyom a szemem, és imádkozom, hogy ne hányjam el magam. Caseynek erre van a legkevésbé szüksége.

Visszamászom a dombon a kocsihoz, a motorháztetőre támaszkodom, hogy levegyem a csizmámat, és kiöntsem belőle

a vizet, mielőtt visszaveszem. Amikor beszállok, Casey engem figyel, de egy szót sem szól, miközben én a gondolataimba merülve meredek magam elé. Casey egy Vermont melletti étteremnél talált rám, ahol a szülei és a húga ebédeltek. Abban a pillanatban, amikor ránéztem, tudta, hogy látom őt, annak ellenére, hogy halott. Amikor a holtak megjelennek nekem, nincs semmi fura zaj vagy elmosódott kép. Valamiféle figyelmeztető jel szép lenne, de ez a luxus nem adatott meg nekem. Úgy néznek ki, mint mindenki más. Csak akkor jövök rá, hogy halottak, amikor észreveszik, hogy látom őket.

– Most mi legyen, Casey?

Finoman a füle mögé igazítja szőke haját. Szép lány volt, az a típus, akin minden férfinak megakad a szeme. Szerencsére a holtak úgy jelennek meg nekem, ahogyan a mindennapi életben kinéztek, és nem úgy, ahogy halálukkor.

– Most hívod a rendőrséget – mondja egyszerűen.

– És pontosan mit mondok? Azt fogják hinni, hogy valahogyan nekem is közöm volt a meggyilkolásodhoz.

– Tegyel egy névtelen bejelentést!

– Mi a helyzet a fickóval, aki megölt téged? Nem akarod, hogy megtalálják?

– Meg fogják találni. Idővel. Vannak ennél fontosabb dolgok is.

Beindítom a kocsimat, és egy percig hagyom, hogy üresben járjon, közben teljesen feltekerem a fűtést.

– És ennyi? Ez kell ahhoz, hogy átkelhess?

– Anyukám és apukám nem tudnak elengedni, amíg nem tudják, mi történt velem. Amikor kiderül számukra, hogy halott vagyok, biztosan meg tudnak gyászolni, és továbblépnek. De addig tönkreteszi őket, hogy fogalmuk sincs, mi van velem, ráadásul a kishúgom kezd szétcsúszni. Nem mehetek, amíg nem tudom, hogy rendben lesznek.

– Oké – bólintok, és sebességbe teszem a kocsit.

Csontig átáztam, megfagyok, de minél hamarabb bejelentem ezt, Casey annál hamarabb békére lel, én pedig egyedül lehetek. Sajnos, csak rövid ideig. Akárhová is megyek, mindig akad egy lélek, akinek lezárásra van szüksége, el kell rendeznie valamiféle befejezetlen ügyet.

Casey-t egy fickó ölte meg, akivel elsőéves főiskolásként egy bárban találkozott. Nem vette észre, hogy követik, amikor egyedül elindult hazafelé. Felzaklat a részletek felidézése. Őszintén kívánom, bár ne tudnék róluk. Vannak dolgok, amiket egyszerűen túl nehéz elképzelni. A rémálmokban történik olyasmi, amiket ő a világon eltöltött utolsó pillanataiban átélt. A családja viszont nem tudja, mi történt, így képtelenek elengedni, és ezért egyelőre ő sem volt képes elszakadni.

– Köszönöm neked, Char. Tudom, átokként tekintesz arra az adottságodra, hogy látod a halottakat, de nekem békét hoztál.

Nem válaszolok. Tudom, hogy nekem köszönheti a lelki békéjét, ahogy sokan mások is ő előtte, de a saját nyugalmammal fizetek ezért. Ez az „adottság”, ahogy ő nevezte, elvette tőlem a normális élet látszatát is. Ráment a családom, a barátaim és minden reményem.

Behajtottunk egy benzinkútra a főút mellett. Kiveszem a háti zsákomat a hátsó ülésről, füzetet és tollat túrok elő. „Egy test van az 501-es főút mellett, az Ukon híd alatt.”

Az üzenet rövid és lényegre törő. Semmi szükség belemenni a részletekbe. Előveszek egy borítékot, ráírom az ügyért felelős nyomozó nevét és a címet, amit Casey diktál nekem. Amint ez megvan, lezárom a borítékot, és bélyeget ragasztok rá. Bemegyünk a városba, és megkeressük a legközelebbi postát, ahol bedobom a levelet a postaládába.

Casey hangosan felsóhajt. A megkönnyebbülés sóhaja ez.

– Megyek, megnézem őket még utoljára, aztán indulhatok.

– Sok szerencsét, Casey – kívánom neki, és nem tudom, mit tehetnék még hozzá.

Mi mást mondhatnék? *Vigyázz magadra? Küldj képeslapot?*

– Köszönöm – suttogja.

Aztán eltűnik.

2. FEJEZET

CHARLOTTE

Casey eltűnése után órákon át vezetek. Nekem legalábbis óráknak tűnik. Nincs térképem vagy terveim, hogy hová is menjek, csak megyek előre. Az életem egyetlen óriási bizonytalansággá vált.

A kocsim szépen gyorsul, miközben megmássza a hegyi utakat, veszélyes íveken kanyarog, egyre beljebb visz a sötétségbe, szó szerint és átvitt értelemben is. Soha nem láttam még ilyen sötét éjszakát, mint itt a hegyekben. Szinte elnyel, de különös módon ez nem zavar. Vicces, ahogyan olykor az elme működik. Az elmúlt hat évet félelemben és magányosan töltöttem. Ironikus, de nem a holtaktól félttem, hanem attól, hogy az életem az ő kezükben van, hogy soha nem kaphatom vissza. De ma éjjel döntést hoztam. Ma éjjel visszaveszem az életemet. Enyém lesz az irányítás.

Zsibbadtság telepszik rám, a tudatom kiürül. És ebből tudom, hogy helyesen döntöttem. Amikor a 4Runnerem dadogni kezd, és a motor az utolsó üzemanyagcseppet is felhasználja, az út széle felé kanyarodom. Száz dollár van a kesztyűtartómba

rejtve, de ott, ahová megyek, nem lesz szükségem pénzre. Akárki is bukkan rá a kocsimra először, megtarthatja. Felkapcsolva hagyom a fényszórót, és reszketve elindulok. A lelkemig hatol a fásultság egy olyan sötétség miatt, amiből nem találok kiutat. Ez nem élet, ez lidércnyomás. Egy halállal és szolgasággal teli, soha véget nem érő kínzás. A fájdalom mostanra már elviselhetetlenné vált.

Nem kell messzire kószálnom, hogy egy hídon találjam magam, ami alatt egy széles folyó rohan. A folyó tombol, felduzzasztotta a sok eső. A híd közepe felé sétálok, végighúzom a kezem a nedves korláton, és lenézek a vízre. Azon tűnődöm, milyen lesz beleugrani, engedni, hogy a víz lerántson, és elvigyen ebből az életből, ebből a rémálomból.

Ez is elmúlik egyszer, ismételve magamnak, de a szavak elveszítették varázserejüket és a rám gyakorolt hatásukat. Egész idő alatt mentőövként gondoltam rájuk, holott lehet, hogy valójában a bokámra láncolt súlyok voltak, és lassan húztak lefelé, megakadályozva, hogy valódi békére leljek. Ez soha nem fog elmúlni. Mindig a holtaké leszek, és emiatt soha nem fogok igazán élni.

Itt az idő, hogy véget vessek az egésznek.

3. FEJEZET

IKE

Ez a köztes sík nagyon gáz. Nem csinálsz mást, csak nézed, ahogy a szeretteid szenvednek, és képtelen vagy segíteni rajtuk. Úgy tűnik, hogy a szüleim jobbára rendben vannak. A kisöcsém is. George az, aki miatt aggódom. A testvérek többnyire közel állnak egymáshoz, de ikernek lenni olyan kötelék, amit hétköznapi testvérek soha nem foghatnak fel. Az első naptól barátok voltunk.

Most pedig halott vagyok.

– Igen, mama. Otthon leszek vacsorára vasárnap.

Elhallgat, majd folytatja.

– Nem, nem vagyok részeg – bizonygatja George anyámnak a telefonban.

Nem hazudik. Nem részeg, legalábbis még nem.

– Nem, mama, nem részeg! Csak egy kibaszott drogos, aki be van állva a kokaintól! – kiabálok, habár egyikük sem hall engem.

Nem is baj. Anyám elfenekelne, ha káromkodni hallana.

Nem értem, anyu mit mond George-nak a vonal másik végén, de a telefonon keresztül is hallom elfojtott sírását.

– Tudom, mama. Nekem is hiányzik.

Szabad kezével eltakarja a szemét, fájdalmas arc kifejezést ölt.

– A francba is, George – lehelem.

Utálom így látni őt.

– Mennem kell, mama. Szeretlek.

A mobilja kijelzőjét megérintve befejezi a hívást, és lehuppan a kanapéra. Az előtte álló üvegasztalt fehér por borítja, mellette még egy teli csomag kokó, a tárcája és üres sörösüvegek. George előrehajol, és felvesz egy bekeretezett fényképet, ami engem ábrázol egyenruhában. Aznap készült, amikor befejeztem az alapkiképzést. Hosszan a fotóra mered, mielőtt óvatosan leteszi. A kanapéról lecsusszanva letérdel, és előveszi a jogosítványát a tárcájából. Másodperceken belül három kis csikra oszt vele egy adag kokót. Miután visszateszi a jogsiját a helyére, kivész egy papírpénzt, szorosan összehakeri, aztán azzal szippantja fel az első csikot.

– George! – kiabálok. – Jézusom, ember! Miért műveled ezt magaddal?

De minden hiába, mivel nem hallhatja aggódó szavaimat.

Nézni sem bírom. Egyébként is tudom, hogy az a ribanc Misty úton van hozzá, és undorodom attól, hogy vele látom. A testvérem nyilvánvalóan kész roncs, gyászolja az elvesztésem, a nő pedig teljesen kihasználja, drogokat hoz neki, amit aztán együtt szippantanak fel, legalábbis amíg George fizet, aztán dugnak. Pedig van pasija, aki a szart is kiverné Georgeból, ha valaha rájönne.

Eltűnök, és újra testet öltök, kábé fél mérföldre az Anioch hídtól, nem messze a várostól. Sokat jártunk ide George-dzsal, amikor kölyökkorunkban horgásztunk, és ezek a kedvenc emlékeim közé tartoznak. Ahogy a híd felé sétálok a fekete éjszakában, hallom a Jackson folyó dühöngő vizét. Sokat esett az eső az elmúlt néhány napban, és magas a vízszint. Irigylem a folyót. Mozog, folyik, egyre csak halad. Velem

ellentétben. Én itt ragadtam, csapdába ejtett az, hogy helyre akarok hozni valamit, amivel kapcsolatban nem tehetek semmit.

Majdnem tíz hónapja haltam meg, és az egész „fehér fény” dolog, amiről az emberek beszélnek, baromság. Először nem is vettem észre, hogy halott vagyok. Igazából azt hittem, hogy álmodom, mert hirtelen otthon találtam magam anyámmal és apámmal, de amikor beszélni próbáltam hozzájuk, nem hallottak, nem is válaszoltak. Kis idő múlva kaptak egy telefonhívást, amiben arról tájékoztatták őket, hogy megölt egy pokolgép Afganisztánban.

Sokkolt, ahogy mindenki összeomlott a hírtől. Abban a pillanatban arra gondoltam, hogy az egész egy rémálom; bármelyik pillanatban felébredhetek a haverom, Sniper mellett a barakkunkban, és majd ökörködünk, ahogy szoktunk. De soha nem került rá sor. Helyette arra kényszerültem, hogy végignézzem, ahogy a családom meggyászolja a halálomat, és képtelen voltam vigaszt nyújtani nekik. George azóta a vesztébe rohan, és nem tudom elviselni, hogy így kell látnom őt. Minden kétséget kizáróan tudom, hogy ő az, aki ideláncol, aki megakadályozza, hogy továbblépjek arra a helyre, amiről semmit nem tudok.

– Ez maga a pokol – motyogom magamnak.

Annyira elmerülök a saját gondolataimban, hogy észre sem veszem a halvány fényt magam előtt, csak amikor már éppen készülök fellépni a hídra.

– Sajnálom, nagyfi. Sajnálom, Axel. Sajnálom, hogy nem vagyok erősebb – hallom a szavakat, majd sírás hangja szűrődik felém.

A tekintetemet a hang forrása felé kapom. Egy vékony nő az, esőkabátban, ami túl nagy rá, sötét haja a fejéhez tapad, ahogy zuhog rá az eső. Víz csöpög az orra hegyéről. A híd korlátján áll, és hangosan zokog. Földbe gyökerezik a lábam. Nem tudom, hogyan reagáljak, de amikor a zokogás hirtelen abbamarad, és felemeli a fejét, elakad a lélegzetem. Korábban

az érzelmei arról árulkodtak, hogy nem biztos abban, meg akarja-e ölni magát. Mostanra az arc kifejezése üressé vált, mintha végleg eldöntött volna valamit. Nagy levegőt vesz, mintha megadná magát a döntésének, és annak, amire készül. Én pedig biztos vagyok abban, hogy ugrani fog.

– Ne! – kiabálom, miközben futni kezdek felé. Tudom, hogy nem hall engem, de a reakcióm önkéntelen.

Amikor a hangomat hallva felém kapja a fejét, majdnem seggre ülök a döbbenettől. A pillantásunk találkozik, ő pedig megfeszül. *Hallott engem.*

– Menj el! – kiabál vissza.

Felbámulok rá, a szemem tágra nyílik, a szám pedig tátva marad. Lát engem! Hall engem!

– Menj már el! – kiabálja megint, miközben a dzsekije ujjába törli az orrát.

– Te látsz engem? – csóválom hitetlenkedve a fejemet.

Szorosan lehunyja a szemét, és felnyög.

– Halott vagy – jelenti ki.

Az eső eláll, és csend támad közöttünk.

– Tényleg látsz engem? – kérdezem ismét, abban a meggyőződésben, hogy kezdek megőrülni.

– Halott, és még hülye is – motyogja. – Elég nyilvánvaló, hogy látlak és hallak is.

– De... hogyan?

Elfordul tőlem, én pedig a profilját bámulom, miközben megint szorosan lehunyja a szemét.

– Menj el! Nem tudok segíteni neked. Befejeztem. Hagyj békén!

Lefelé bámul a vízre, a pillantása vágyakozva időz el rajta.

A francba! Le fog ugrani.

– Figyelj! Mi a neved?

– A nevem nem számít.

– Nekem számít – győzködöm. – Én Ike vagyok. Ike McDermott. Kérlek, gyere le! Beszéljünk erről!

– Miért? – nevet fel hisztérikusan. – Hogy segíthessek elrendezni a befejezetlen ügyedet, és átkelhesz? Hát, tudod mit, *Ike?* – mondja keserűen. – Semmim sincs. Van száz dollárom készpénzben, a kocsimból kifogyott a benzin, nincsenek barátaim vagy családom, akik segíthetnének, és ez az egész az olyanok miatt van, mint te. Mert a holtak nem bírnak békén hagyni!

A hangja érzelmeiktől remeg, miközben dühében a szeme megtelik könnyel.

Megdörzsölöm a fejemet, a megfelelő szavakat keresem. Látja a halottakat. Habár ez nekem előnynek tűnik, az ő szempontjából valószínűleg számos hátrulütője van. Nyilvánvaló, hogy emiatt a világon senkije sincs. A pillantásunk újra találkozik.

– Mi van, ha én tudok neked segíteni a gondjaidon? – kérdezem. – Vagyis... majdnem minden gondodon. Mi lenne, ha alkut kötnénk?

– Alkut?

– Bemutatlak néhány kedves embernek, segítek munkát szerezni, meg egy helyet, ahol megszállhatsz, te pedig... te segíthetsz elrendezni a dolgokat.

Lebámul a vízre, és megrázza a fejét, visszautasít.

– Figyelj, nem ismerlek, nem tudom, min mentél keresztül, de azt tudom, akárhogy is van, én bármit megadnék, ha még mindig életben lehetnék.

Könnyek patakanak le az arcán, és ebből érzem, hogy a szavaim eljutottak hozzá.

– Ne pazarold el azt, ami sokunknak már nem adatik meg – érvelek.

Továbbra is a vizet bámulja, a szipogása az egyetlen hang, ami megtöri a csendet, amikor megrázza a fejét, és lecsúszik a korlátról, vissza a híd aszfaltjára.

– Nem bírtok békén hagyni. Még csak meg sem ölhetem magam! – nyögi, miközben az ellenkező irányba csörtet, a terepjárója felé.

– Hová mész? – kiabálom, miközben kocogni kezdek, hogy utolérjem.

Az agyam túl van pörögve. Lát engem és beszél hozzám. Hónapok óta halott vagyok, és senkihez nem szólhattam magamon kívül. Ez hihetetlen!

– Az autómhoz megyek – közli motyogva, miközben megborzong.

– Hát, ha benzinre van szükséged, a legközelebbi benzin-kút erre van – bökök a hátam mögé a hüvelykujjammal. – Merceréké. Rendes emberek. Ők segíteni fognak.

Megáll, és egy pillanatra szembefordul velem, az arcát úgy fordítja, hogy az autója fényénél meglátom szürke szemét, és majdnem elakad a lélegzetem. Nehéz megmagyarázni, miért tűnik annyira szépnek a szemében tükröződő fájdalom. Úgy néz ki, mint egy vad teremtmény, egy olyan lény, aminek szabadon kellene kóborolni, de valahogyan mégis csapdába esett. Sötét haja nedves és az arcára tapadt. Szeretném félresimítani, hogy egészben láthassam őt. A tekintetünk hosszú időre összefonódik, amikor a szinte már kék ajka megremeg. Mindjárt megfagy.

– Meleg helyre van szükséged. Hadd segítsek neked...

Hagyom, hogy az utolsó szavam elhalkuljon, utalva arra, hogy szeretném, ha elárulná a nevét.

Mély levegőt vesz, és felsóhajt.

– Charlotte – mondja halkán. – De Charnak szoktak hívni. *Charlotte*. Elmosolyodom a neve hallatán. Olyan szép, mint ő.

– Oké, Charlotte. Van száraz ruhád, amit magaddal hozhatsz?

– A kocsiban.

Odakocog, és kinyitja a vezető oldali hátsó ajtót, majd bemászik. Pillanatokkal később egy hátizsákkal és egy kis katonai zsákkal bukkan elő. Miután lekapcsolja a fényszórót, bezárja az ajtót, közben újra esni kezd. Felpillant az égre,

hagyja, hogy az arcára záporozzon az eső. Szabad keze fel-emelkedik, és középső ujját a sötét úrbe döfi, én pedig kuncogni kezdek. Be akarom takarni őt, vinni a táskáját, de... nem tudom.

Fújtatva elmegy mellettem, én pedig gyorsan csatlakozom hozzá.

– Sajnálom, hogy nem tudok segíteni a cipekedésben.

Halkan kuncog.

– Én is sajnálom, hogy nem tudsz. – Egy pillanatra elhallgat, mielőtt hozzát teszi: – Úgy értem, sajnálom, hogy nem tudsz segíteni, mert már nem élsz.

A szavai súlyosan csüngnek a levegőben, miközben szakad ránk az eső.

– Hogyan történt?

Zsebre vágom a kezemet, és felsóhajtok.

– Pokolgép. Afganisztán.

– A rohadt életbe – sóhajtja. – Sajnálom.

– Hát, ha már mennem kellett...

Nem fejezem be a mondatot, ő pedig megértően bólint. A halál szar. Semmi ha, és, vagy, de. Viszont legalább nemes halálom volt. Van rosszabb módja is.

– Szóval, hová viszel?

– Nem tudod, hol vagy? – hitetlenkedem.

Szégyenlősen mosolyog.

– Nem érdekelt, hová megyek. Úgy terveztem, hogy addig megyek, amíg a kocsimból ki nem fogy a benzin és... hát... a többit megghiúsítottad.

– Nem mondhatnám, hogy sajnálom – válaszolom őszintén. – Tényleg annyira szörnyű?

Hirtelen megint eláll az eső, mintha maga az úristen pöcintett volna le egy kapcsolót. Mindketten megállunk, és fel-nézünk. Egy pillanattal később Charlotte újra elindul, én pedig követem. A csizmája cuppogó hangot ad ki, így töri meg a csendet.

– Az elmúlt hat évben életem minden napját a holtakkal töltöttem. Nincsenek barátaim. Akik voltak, mind azt hiszik, megőrültem. A szüleim nem tudták, mihez kezdjenek velem, így úgy tettek, mintha ott sem lettem volna. Ja, és a pasikról már ne is beszéljünk! Szóval, láthatod, nincs semmim, csak a halál. Az életem arról szól, hogy elrendezem a holtak dolgait, hogy átkelhessenek, és elfáradtam, a franc essen bele.

Látszik is rajta. Sápadt arca és karikás szeme nehéz életről árulkodik.

– Segíthetünk egymásnak, Charlotte. Ez jó hely. Tetszeni fog itt neked.

– És hol van az az itt?

– Ez Warm Springs. Egy kisváros Bath megyében.

– Warm Springs?

– Aha. Ahová megfiatalodni jön az ember – mondom a legjobb rádióbemondó hangomon. – Jefferson Pools? Soha nem hallottál róla?

– Nem – feleli.

– Különleges források... egész évben meleg marad a vizük. Robert E. Lee¹ tábornok és Thomas Jefferson² gyakran járt ide.

– Tényleg? – kérdezi szárazon, nyilván nem sikerült meghatni.

– Mindenesetre jó helyen vagy – folytatom.

– Még Virginiában vagyok?

– Igen.

– És pontosan hogyan is akarsz segíteni nekem?

– Kell egy hely, ahol pihenhetsz. Munkára van szükséged.

Ebben segíthetek.

– Hogyan? Halott vagy – mutat rá a nyilvánvalóra.

Megtorpanok.

¹ Az amerikai polgárháború tábornoka, majd főparancsnoka.

² Az Egyesült Államok harmadik elnöke.

– Tényleg? Komolyan beszélsz?

Sokkot színlelek, ő pedig a szemét forgatja, halvány mosoly játszik a szája szegletében. Megint elindulok, és megválaszolólok a kérdését.

– Ismerem az embereket ebben a városban. Tudom, hogy mit szeretnek és mit nem. Segíthetek, hogy a kedvükre tehess.

– És mit kérsz cserébe?

George képe villan át az agyamon, és úgy érzem, súly nehezedik a mellkasomra.

– Van egy testvérem, aki nehéz időket él át.

– Befejezetlen ügy – mormogja, és hangosan felsóhajt.

– Nézd, tudom, belefáradtál, hogy olyanoknak segíts, mint én, de én más vagyok. Én is segíteni akarok neked. Ha tudok segíteni, segítesz nekem?

– Azt hiszem, nincs más választásom – mormolja, és megvonja a vállát, majd megigazítja a táskáit, hogy jobb fogása legyen rajtuk. – Áll az alku.